

Un tast de... 'Escac al destí',
de Lluís Llach PUNT DE VISTA. Planes 4 i 5

Protagonistes Pere Macias i Arau
Exconseller de política territorial Nacional. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

2,50€

DIUMENGE • 16 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15453 - AVUI / Any XLII. Núm. 14323 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT NACIONAL. Planes 6, 7

Honor fugat

EMÈRIT •

Ajuntaments i institucions s'afanyen a retirar-li distincions

RECONEIXENÇA •

A Catalunya hi ha hagut poca tradició a distingir el rei fugit

Veïns del barri de Torre Baró de Barcelona fent cua ahir al matí per poder-se fer els testos per detectar la Covid-19 ■ JOSEP LOSADA

Prop de 800 testos en dos dies

Els testos massius a la ciutat de Barcelona arriben amb cues de ciutadans

NACIONAL. Plana 10

L'ESPORTIU

Crisi oberta al Barça per la desfeta

Bartomeu convoca una junta extraordinària d'urgència després de la vergonyant derrota a la Champions

El president del Barça, Josep Maria Bartomeu ■ JOSEP LOSADA

L'única escola que fa català a la Catalunya del Nord busca com subsistir

Funciona a Sallagosa i es treballa per superar les dificultats econòmiques

NACIONAL. Plana 12

Les protestes a Bielorússia segueixen sense aturador

Lukaixenko demana ajuda a Putin en el setè dia consecutiu de mobilitzacions

EUROPA - MÓN. Planes 20, 21

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Matthew Tree

Reialles

Totes les monarquies tenen un origen diví: les primeres comunitats agrícoles apoderaven xamans –una mena de reis primigenis– per assegurar la supervivència del grup a través d'uns rituals que, segons el pensament màgic de l'època, podrien garantir una bona caça, cridar les pluges, etc. Amb l'adveniment de les primeres civilitzacions al Creixent Fèrtil (3100 aC) el paper d'aquests xamans –els poders quasi-polítics dels quals ja es consideraven hereditaris– va ser assumit per uns sacerdots que, a causa de la seva autoritat religiosa (les religions organitzades daten d'aquest període) adquirien encara més facultats cíviques. Amb l'expansió del sistema feudal (a partir del segle V) els poders religiosos i polítics es van anar separant, però avui encara queden alguns rastres d'aquell temps en què el sacerdot-rei era una sola persona. Així mateix, els bisbes actuals tenen una certa influència política i el poder purament simbòlic dels monarques prové del dret diví que abans es conferia als seus avantpassats. Però només cal que un personatge reial faci quelcom fora de lloc, que surti del seu guió semisagrat, perquè aquest poder simbòlic, tan fràgil –de tan anacrònic– desaparegui com una bombolla punxada. El rei emèrit d'Espanya n'és un cas exemplar, implicat com ha estat en una sèrie d'escàndols financers (i sexuals) de tal envergadura que s'ha decidit amagar-lo a l'estranger, tot convertint-lo en un personatge semblant al protagonista del còmic *On és Wally?* (Per cert, es dona la més pura casualitat que un *wally*, en anglès, significa algú que és tan dropro com babau).

EDITORIAL

Protocol per a un servei essencial

■ Educació s'ha proposat que el curs escolar comenci el dia 14 de setembre amb totes les escoles i instituts oberts. L'escola és un servei essencial i, per tant, com a tal ha de ser tractat des de tots els punts de vista en la gestió de la pandèmia. Una afirmació tan clara com difícil de portar a la pràctica. No és exagerat afirmar que la tornada a l'escola d'aquí menys d'un mes és un dels reptes més difícils que ha d'entomar el govern. La Covid va provocar un final de curs molt complicat, amb un confinament que va provocar el tancament total dels centres, un fet que va subratllar, entre d'altres aspectes, les desigualtats entre escoles i entre alumnes. Però la sorpresa, el desco-

neixement respecte d'una situació sense precedents, que aleshores es podia esgrimir, ja no pot servir ara com a excusa. Per aquest motiu els departaments d'Educació i de Salut han elaborat un protocol amb les directrius per detectar i gestionar els casos positius de coronavirus a les escoles quan comenci el nou curs.

És un manual que pretén no deixar res a la improvisació, pensat perquè el curs escolar comenci i es desenvolupi de manera presencial sempre que sigui possible, un fet que, d'altra banda, ningú no pot garantir, tal com van reconèixer les mateixes autoritats sanitàries, educatives i polítiques quan el van presentar. El proto-

col no ha estat ben rebut per la comunitat educativa. Mal presagi. De fet, els sindicats l'han criticat amb molta duresa perquè consideren que no es posen els recursos ni les mesures necessàries per començar el curs amb seguretat i es queixen que no els han escoltat en la demanda que les ràtios per aula siguin com a molt de quinze alumnes. Diuen, els sindicats, que no es pot parlar de "grups estables" –concepte clau del protocol– a les escoles i molt menys als instituts. Aquestes posicions tan enfrontades presagien un començament de curs amb turbulències i dificultaran les preses de decisions inevitables a causa de l'evolució de la pandèmia. Tot un repte.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Isabel Díaz Ayuso

PRESIDENTA DE LA
COMUNITAT DE MADRID

“Amb les diferents normatives per a la prevenció del coronavirus farem tornar bojos els ciutadans”

Ombres d'agost

Imma Merino

‘Les vacances de M. Hulot’

La imatge d'un mar una mica agitat amb les onades batent contra les roques es manté fixa mentre van passant els títols de crèdit de *Les vacances de M. Hulot*, el film que, inventant-se un meravellós personatge tan bonhomí com maldestre reprès en els seus films posteriors *Mon oncle*, *Playtime* i *Trafic*, Jacques Tati va dirigir i protagonitzar l'estiu del 1952 a

Saint-Marc-sur-Mer, al departament del Loira-Atlàntic, integrat dins del País del Loira amb controvèrsia perquè és part de la Bretanya històrica. Després de la imatge marítima es mostra l'agitació humana, amb el seu brogit, en una estació de tren plena d'estiuejants en direcció al seu lloc de vacances a la costa. D'altres van en autobús mentre que també observem un cotxe atrotinat per una carretera polsegosa amb el qual Hulot arriba a l'hotel davant la platja de Saint-Marc-sur-Mer. Sempre amb la pipa a la boca, caminant malgirbat i a la vegada amb una elegància inexplicable, ensopant aquí i allà, fent-ho tot amb una

encantadora mala traça, Hulot posa en qüestió (alterant-la, però també animant-la) la vida marcada fins i tot en temps de vacances de bona part dels estadants de l'hotel. “És un personatge d'una informalitat incorregible que demostra que l'imprevist sempre pot arribar pertorbant l'ordre dels imbecils”, va dir-ne André Bazin sense contemplacions. En fi, posem-hi que Jacques Tati, amb un humor sense ira, es riu de la rigidesa burgesa. Seguint els moviments d'Hulot, encarnat per Tati com un doble d'ell mateix, aquest deliciós film de comicitat subtil, sempre sorprenent i joiosa, desplega un retrat coral, amb la seva observació dels

comportaments humans, mentre mostra l'ambient de platja que perdura d'una manera essencial: els banys al mar, la gent estirada a la sorra, els tràfecs amb els para-sols, les corredisses i jocs de la mainada, els exercicis físics, els efectes agradables de la brisa i els desordres d'una ventada. Allà hi és Hulot intentant fer coses, com anar amb un caiac que, de cop, es doblega per la meitat. El 1978, Tati va partir d'aquesta escena per afegir-hi un gag en què el caiac doblegat sembla un tauró creant pànic a la platja. Un irònic homenatge a una pel·lícula d'èxit aleshores recent. Continuarà: demà *Jaws*, Steven Spielberg, 1975.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

Sí, ens prenen el pèl

Tretze dies (tretze!) després que el rei Joan Carles I fugís comes aju-deu-me, continuem sense saber on és. La Casa Reial fa com si res (molt bo, per cert, visitar aquests dies el web casareal.es, anar a l'espai dedicat al rei emèrit i llegir-hi un missatge seu que diu que "som en temps d'exigències; ens esperen moltes dificultats però també ens emparen valors que ens fan sentir orgullosos de ser espanyols"); la Casa Reial, deia, fa com si sentís ploure, i ho fa també tot l'executiu espanyol. Què es pensen, que ens n'oblidarem? Ens prenen el pèl, tots plegats? El rei fuig, s'escapa ("el rei emèrit no fuig de res, simplement ha decidit sortir del país", va dir la vicepresidenta Calvo l'endemà de la fugida sense que li caigués la cara de vergonya) i fan com si res. Pedro Sánchez diu que no li toca a ell desvelar on s'ha amagat Joan Carles I (ni que fos el president del govern,

“Tretze dies després de la fugida reial, continuem sense saber on és Wally

no?) i el ministre Grande-Marlaska té la barra de dir que sí, que tots plegats li continuem pagant la seguretat (quant ens costa, tot plegat?), que sap on és, però calla. A mi en realitat tant m'és, on s'hagi amagat el rei. El que m'emprenya és veure com ens acollonen, ens prenen el pèl, i fan com si res. Resulta que tots sabem on és Valtònyc, que planta cara des de Bèlgica a una condemna de tres anys i mig per injúries al rei en una can-

çó, i que no podem saber on és el rei injuriat, encara que aquest en certa manera ens hagi injuriat una mica a tots plegats. La Casa Reial ho amaga, l'executiu ho tolera i aquests dies els ministres desfilen pel Palau de Marivent com si res mentre els ajuntaments, que sí que tenen en compte la vergonya que senten els seus ciutadans, s'apressen a retirar plaques i noms monàrquics de carrers. Si no fos que sí, que ens prenen el pèl, no deixa de ser divertit, el joc aquest d'endevinar quants dies passaran abans no sapiguem on és Wally (podríem muntar un concurs, no?) i de veure com, mentre que la premsa internacional parla de vergonya, d'humiliació i dels possibles delictes comesos pel rei, la premsa espanyola (i olé!) parla d'"ovación a los reyes" cada cop que surten al carrer i a les teles del règim (que curiós) no hi surten mai les xiulades. Vergonya. De tots plegats.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Juancar'

Realment la Calvo no té cap pèl a la llengua bífida. Dic bífida perquè, igual que els seus camarades de partit tuf, té dues vares de mesurar. Si ets independentista, com els exiliats, llavors esdevens pròfug de l'alta justícia neofranquista. Si has estat lladre, corrupte, promiscu sexual... i capítost del 23-F, llavors: "El rei emèrit no fuig de res perquè no està immers en cap causa, simplement decideix sortir del país." El tuf ve perquè el partit en què milita no és socialista ni obrer, sinó un partit monàrquic espanyol. A l'hora de defensar una Ñ corrompuda, els auto-proclamats de dreta o esquerra són el mateix frau electoral.

Tothom sap, si no és gent esbiaixada, que una monarquia imposada per un dictador assassí no és un règim democràtic, encara que després es fes el paripé creant una Constitució on la casta (*manu militari*) no ha deixat de remenar les cireres en tots els àmbits per exercir la repressió, sotmetent les nacions per tal de no esdevenir estats dins una Europa federal de pobles.

Del 23-F en puc parlar amb propietat, perquè en lloc de llicenciar-me del servei militar el gener del 1981, Milans del Bosch ho va fer endarrerir un mes. Com a caporal, obligat a no dormir, el 24-F vaig escoltar pels superiors l'enganyifa del *salvador de la democràcia!*

SALVADOR DOMÈNECH
Sant Quirze del Vallès
(Vallès Occidental)

'El mig amic'

Permeteu-me que utilitzi com a títol el nom que a la plana de Vic aplicaven col·loquialment al pare de l'admirat Pere Altisench —Peret— car ell era gitano i els venia roba negociant com ha de ser, per treure el millor rendiment del producte. Bé, ara sembla que els catalans ens n'ha sortit un altre que es diu Urkullu i aquest no és gitano, sinó que de fa temps la seva política de *conseller* de causes perdudes al seu interès, o perjudicials als seus interessos, practica allò del "*donde dije digo digo Diego*" a fi de sortir als mitjans com a gran estrateg, amic de qui convingui i estigui al poder també per aconseguir el millor rendiment, estratègia rendible per al seu territori, però que no diu gaire a favor de la seva persona quan fa veure que fa costat a causes que cremen políticament i quan toca donar-hi suport, al capdavant en passa i va a la seva.

BONAVENTURA BOSCH I SOLÀ
Sant Joan Despí (Baix Llobregat)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Cati Morell

Veure-hi amb els ulls clucs

Molts cellers catalans estan a punt de començar o ja han començat la verema. La d'aquest any quedarà marcada per la incidència de la Covid-19 i una plaga de mildiu sense precedents. El mildiu ha deixat els ceps sense raïm i de tots els quilos que els pagesos esperaven collir en el millor dels casos en podran collir una part i, en algun cas, no podran collir res. La situació obliga el sector a plantejar què es pot fer contra un canvi climàtic inqüestionable.

L'agricultura ecològica no és un reclam de vendes; és una necessitat

L'aposta per l'agricultura ecològica ja no és només un reclam de vendes. Comença a ser una necessitat si volem mantenir viva l'esperança d'alimentar-nos del que ens doni la terra. Ara hi ha productors que aposten per la biodinàmica, un corrent antroposòfic que va néixer a Polònia a principi del segle XX de la mà de

Rudolf Steiner. És evident que ni el clima ni el context eren els que tenim ara a Catalunya. Potser caldria que algú revisés part dels continguts tècnics i les propostes que el filòsof va fer en aquell moment. Però l'objectiu sí que hauria de ser compartit: treballar amb les energies de la vida per trobar la correcta relació entre l'home i la terra. Mentre explotem la terra com si no hi hagués un demà anirem de cap al suïcidi. Ho sabem, però volem conservar la ceguesa. L'ànima es veu amb els ulls clucs.

Les cares de la notícia

ACTOR

Carlos Cuevas

Tornada a l'activitat

Després de l'aturada en sec de la producció audiovisual a Catalunya, el sector torna a arrencar tímidament i amb totes les mesures de seguretat. Produccions com *Buga Buga* i *Merlí: Sapere aude*, protagonitzada per Cuevas, ja estan en marxa.

PRODUCTOR CREATIU EN 3D

Cesc Grané

Triomfar fora de casa

El cas d'aquest manlleuenc no és diferent al de molts catalans que han hagut de marxar de Catalunya per tenir èxit laboralment. Des del Japó, triomfa com a creador de figures animades en tres dimensions per a publicitat.

EXALCALDE D'ALCANÓ

Sebastià Ricart

Premonitori del que venia

El municipi ja va canviar fa vuit anys el nom del carrer dedicat al rei emèrit. Una iniciativa reproduïda ara en molts municipis de l'Estat, després dels escàndols que ha protagonitzat el pare de Felip VI. A Catalunya, però, els honors que se li han dedicat són minsos.

Un tast de... 'Escac al destí', de Lluís Llach

Escac al destí

Univers
Autor: Lluís Llach
Gènere: novel·la històrica
Pàgines: 296
Preu: 20,00 €

Regne de Magens. La reina Bal de Guifort, segona esposa del rei Ebrard d'Albir, ha estat assassinada en un moment en què el regne ha de pensar a designar el successor al tron de Magens. El candidat natural és el fill gran del príncep Jan, però hi ha qui pensa que està més preparat el seu germà, el príncep Ínian. Hi ha un germà més gran descartat, el prevere Orenç, fill bastard d'Ebrard (la seva mare va ser la primera esposa del rei) i canonge de la reial capella castell, residència de la família reial. Orenç serà l'encarregat d'investigar la mort de la reina a petició del rei. Llach canvia de gènere, registre i època respecte a les seves obres anteriors.

Al castell

Cap flama enjogassa d'ombres les parets del saló del Castell. Fa estona que ha acabat el sopar, però les flaires del rostit, la sentor a suor i la ferum de les torxes de seu apagades enrareixen l'aire. Sota l'enorme taula, dos gossos llop dormiten.

Avui, el príncep Jan i el baró de Cas sopaven tan entusiasmats mentre discutien d'armes que els animals han endrapat fins a rebentar. Ara dormen la digestió però amb l'oïda atenta, no fos cas que assetgés algun perill. I el príncep Jan els vol per a això, per ensumar-lo i prevenir-lo, perquè l'art de la cacera li importa un rave. Qui vol perdre el temps darrere un cabirol quan t'espera un tron... i el rei es fa vell.

Normalment, els gossos dormen amb el senyor, dins la cambra. L'amo és geniüt i fot les coces on fan més mal, però també sap ser amable i, de tant en tant, els parla i els amoi-xa, sobretot quan està sol i una mica begut. Si, a més a més, té el sexe ardent, els deixa pujar al llit i els hi ofereix perquè li llepin abans d'abaltir-se del tot. Però avui no és el cas, el Bran i el Toc clapen sota la taula perquè el príncep Jan copula amb la Mela, una serventa que també l'hi llepa, però sabent-ne mesurar el ritme fins que necessita sentir-se poderós i la cavalca salvatgement. Per això aquesta nit dormen lluny de l'amo, perquè la Mela els té mania.

A l'altra banda del Castell, la que dona a ponent, el príncep Ínian no dorm. Ja fa dies que té estranys pressentiments que li anguniegen el repòs. Com en Jan, és bell i prou fort, però té un caràcter diferent: a la passió dels homes pel poder i el sexe, hi afegeix aficions musicals, interès per les matemàtiques i estudis d'astrologia, cosa poc corrent entre els notables de la Cort. Es diu que aquestes inclinacions l'han fet el preferit de la seva mare, la reina Bal, que percep en el fadrin una especial habilitat per entendre els laberints del poder. Algunes vegades, la reina n'ha parlat al seu espòs prudentment, perquè el rei Ebrard és amant de les tradicions dinàstiques i viu embadalit per les gestes guerreres del príncep Jan. Tot i així, quan la reina Bal li ha insinuat dubtes sobre l'escaiença d'un successor tan tosc com el primogènit, l'Ebrard, amb el posat de qui la considera llega en afers transcendents, li ha adduït que "s'acosten temps que serà més convenient un rei amb mà de ferro que un que s'entretengui en com bambolegen els astres".

No gaire lluny, a la residència de la Reial Capella, la flama d'un llum d'oli sobre la taula perfila la silueta d'un clergue que escriu sobre un feix de pergamins. És el prevere Orenç, i sembla absorbt en la feina rutinària que s'imposa cada nit: anotar els detalls que els feligresos li han confiat durant les confessions. Ho practica des que li atorgaren la titularitat de la Reial Capella i, abans de colgar-se, anota cadascun dels pecats que ha absorbt durant el dia. Ho escriu amb cal·ligrafia polida i mantenint els rengles. En el marge esquerre, la natura del pecat i, si cal, l'afe-

gitó d'un comentari. I, finalment, en el marge dret ha previst lloc suficient per anotar la penitència, amb la quantitat d'oracions, dejunis o almoines imposades. S'absté curiosament d'apuntar el nom del pecador o la pecadora: el secret de confessió és sagrat, però quan cal apunta alguna referència que li permeti, només a ell, recordar-ne la identitat. Fou durant l'estudi d'aquest sacrament que el seu mentor, el venerable bisbe Arcadi, li suggeria que aquests apunts li comportarien un tresor sobre el qual "Déu ja t'il·luminarà si algun dia te n'has de servir". Al principi, esmerçar temps a testimoniar les nimietats dels fidels li semblava infructuós, però a mesura que omplia els pergamins, compregué que aquells pecats i aquells noms configuraven una xarxa de culpes i revelacions que descobrien els budells més recòndits de la comunitat, l'entramat d'interessos i relacions que palpitaven a Magens. L'havia encertat seguint la doctrina del bisbe Arcadi. Però cal paciència. I aplicar-s'hi, fins i tot quan sembla infecund, com ara que recorda en Savin Dancés, que ha robat fruits del camp del veí, l'Astier Ramasé, i que s'ha tocat massa vegades "allò", que és com la gent anomena els genitals. Sí, cal aplicar-s'hi pacientment... i amb extrema prudència. Si mai algú accedís a aquests documents, de cap manera hauria de poder identificar les persones mencionades: trencar el sigil és penat amb l'excomunió.

El prevere Orenç és jove. Té quasi dos anys més que el príncep Jan i quatre més que el príncep Ínian. Però allò que li ha marcat la vida, i que a Magens ningú no ignora, és la seva condició de fill bastard del rei de Magens, l'Ebrard d'Albir. Tanmateix, si bé és veritat que el monarca mai no l'ha reconegut com a legítim, també ho és que sempre li ha atorgat un tracte deferent, com concedir-li la canongia de la Reial Capella, dotada amb dues pabordies prou riques. L'Orenç n'està agraït. Qualsevol clergue s'hauria deixat arrancar un braç per conduir els afers religiosos de la família regnant.

Per l'honor, els privilegis i l'estatus rellevant que el càrrec confereix i perquè acompanyar els quefers espirituals del rei inclou assistir els dels nobles, que s'esbatessen per confessar les culpes a la mateixa orella que escolta els del monarca. I així, pecat rere pecat, s'obre un ventall d'oportunitats per a qui els pot absoldre. Sí, escriu concentrant-se de nou: la Domenja Pallà, una colla de mals pensaments i renecs, cinc avemaries i dos pare...

Tot d'una sent un crit. Llunyà, però que li sembla esgarriós. Alça el cap, escruta la finestra, com si n'esperés una resposta o una repetició... Només en retorna silenci. S'aixeca i s'hi apropa. Sense lluna no distingeix res, la foscor no té esclat. Escolta per si algun moviment remoreja. Mira cap al fonsat. Inútilment; la negror l'engoleix. Repassa la paret veïna del palau, que en la foscuria és imprecisa, però en una de les finestres s'hi veu un bellugueig de tènues resplen-

dors.

El prevere hi fixa la vista, és el finestral de la reina i l'augment de claror indica que algú s'hi acosta. Fins que apareix una flama que un braç exposa, només uns instants i, després, s'enretira. "La reina també el deu haver sentit i mira si veu alguna cosa, com jo. No deu ser res", es diu mentre torna a la taula i suca la ploma en el tinter per completar la paraula *pare* amb *nostres*. Sí. Ala Domenja Pallà dos parenostres.

Just abans d'allitar-se baixa a tancar la porta de la residència i adverteix al sagristà Plus que ja pot passar la balda a la capella. Té el costum de mantenir-les obertes fins que se'n va a dormir, no fos que alguna ànima esgarriada necessités aixopluc.

La Brillheta

Com cada matí des de fa vint-i-sis mesos, la Brillheta entra a l'estança de la reina per despertar-la. Quasi sempre s'estalvia la feina, la reina Bal dorm poc i, abans que truqui, ja ha enretirat la balda. La rep amb un "bon dia, Bri", que és com li agrada anomenar-la. Però avui la cambra és buida. La Brillheta pensa que deu haver dormit a la cambra del senyor. Sap que ho fa sovint, quan la requereix o quan ell és fora i fa una nit especialment xardorosa, com avui. Té paret al nord i és més frescal.

Mentre desfà el llit, els narius l'adverteixen d'un perfum que no pertany a la mestressa, diferent dels que tafaneja al tocador de la senyora. Però no li ve de nou, des que treballa per a ella l'ensuma almenys un cop o dos per setmana. En realitat l'emprenya no aconseguir aparionar-lo amb un nom, perquè un dels privilegis de servir en un càrrec

Avançament editorial

Lluís Llach

Lluís Llach (Girona, 1948) va tancar el 2007 quaranta anys d'una carrera artística que el va dur a actuar arreu del món i a assolir èxits discogràfics sense precedents en la cançó catalana. Ha publicat *Memòria d'uns ulls pintats* (2011), *Estimat Miquel* (2013), *Les dones de la Principal* (2014) i *El noi del Maravillas* (2017). Les seves novel·les han estat traduïdes a diverses llengües.

La novel·la d'intriga de Llach
passa a l'interior d'un castell i en l'època medieval ■ PIXABAY

haver-la suposat d'ella. Si no, s'hauria esforçat a esbrinar qui la sostenia, perquè, havent-la vist just després de sentir el crit, només podia pertànyer a l'assassí.

Per més que hi pensa, l'Orenç no concep una caiguda accidental. "Caure d'un finestral amb un ampit que s'alça per damunt de la cintura, només pot ser si l'han empe-sa... Si no, implicaria un acte voluntari i això seria admetre que la reina Bal ha blas-mat l'autoritat de Déu llevant-se la vida. El bé més preuat que Ell t'ha dat i que només Ell et pot prendre. El sacrilegi més esgarri-fós que es pot cometre. La paraula més maleïda: *suïcidi*."

La sola idea l'enutja profundament perquè, si es difongués la brama d'un suïcidi, seria un daltabaix espantós per a la casa reial. La difunta seria excomunicada i condemnada als inferns, el seu cos despul-lat i escarnit, arrossegat de bocaterrosa per un cavall fins a ser desmembrat i, abans de soterrar-la en terra no consagrada, li clavarien una estaca al cor

tot esclafant-li el cap amb un pedrot. Però això no seria tot, l'Orenç ho sap. Encara provocaria una seqüela més la-cerant: la nissa-ga fruit del seu ventre, en Jan i l'Ínian, per-drien els drets dinàstics i quedarien perpè-tuament mar-cats per la igno-mínia.

No. La voluntat de la mort no ha sorgit d'ella, l'Orenç n'està se-gur. De la finestra, n'ha caigut empenta-da, però sap que els ad-versaris del rei escampa-ran maldieñces. Caldrà demostrar que ha si-gut un assassinat, i com més aviat mi-llor, perquè si no el magnicidi com-portarà un futur d'incerteses i venjances.

de tanta confiança és conèixer les intimi-tats dels membres de la reialesa. Això, a ve-gades serveix de molt... o de res, si no con-cordes el perfum amb el cos que se'l posa. Fa dos anys que assisteix la reina i mai no ha pogut enxampar-la enllitada amb nin-gú. La Brillheta és tafanera, però sabria guardar-s'ho perquè coneix la diferència entre tafanejar i xafardejar. En això l'ha educat sa mare, que va servir la reina Bal més de vint anys i sap que "qui tanca la bo-ca, salva el coll". Però a la senyora ningú li coneix cap relliscada i, si en fa, n'és recelo-sa, "no com moltes de la Cort, que quasi es vanaglorien del pecat". La Brillheta, que té el costum de murmurar els seus pensa-ments a sotaveu, recull la vànova per dur-la al finestral i airejar-la. "En canvi el rei..."

El finestral és ample i de pedra orna-mentada, com correspon a la segona cam-bra en importància del segon replà. La Brill-heta s'hi acosta i, assegurant la vànova amb una mà, la llança a l'aire, com jugant a perdre-la. Un sol tímid que despunta a l'ho-ritzó la mig enlluerna, li escalfa les galtes i això la complau. Sempre li han dit que les té boniques. El rei també. Aleshores, co-mença els gestos de cada dia per espolsar-ne les motes. Quan nota que la vànova que-da penjada del tot, amb un moviment sob-tat i enèrgic dels braços fa ondejar-la de dalt a baix. Com més ràpida l'onada, més bona la neteja. La Brillheta és jove i sent la feina com un entreteniment i una sort. Si la fuetada és seca, pot aconseguir fins a tres ondes que recorren ensem la vànova, però per molt que ho intenti, mai no n'ha assolit la quarta. És quan s'entreté a mirar-les que la sorprèn veure al fossat, just on comença la paret, una tela estesa de color

verd pàl·lid, d'un verd que identifica de se-guit. És la gran túnica de seda que porta la senyora abans de posar-se la camisa de dormir. "La deu haver penjat a la finestra per treure'n les olors i li ha caigut", pensa per afegir tot seguit: "Com que ella no bai-xarà, tant li fot." Continua fent onades amb la vista fixada en la túnica, com en-cantada, fins que hi percep un detall ines-perat. S'hi fixa millor. El fossat és profund, els ulls se li ajunten... d'un extrem de la tú-nica surten... sí... els dits d'una mà. Es posa a tremolar. Els ulls verds, ja del tot guer-xos, se li han afalconat. Hi ha un racó on la tela esdevé una mica més fosca. Allà baix és lluny, però diria que hi distingeix una taca entre vermellosa i negra. Sí, i allò és... Sí, a sota de la túnica hi ha la mata de cabells de la senyora, ensangonada.

Un llarg esgarip esqueixa el silenci.

La vetlla de la reina Bal

A la cambra mortuòria hi senyoreja l'enso-piment. Sòbria, parets de pedra vista, cega de finestres, nua d'ornaments, tan sols un ostentós crucifix s'exposa damunt l'única porta en eterna vigilància, no sigui que les ànimes dels difunts s'esgarriïn, o siguin es-garriades, en el darrer traspàs.

En un racó, a la dreta del túmul, el pre-vere Orenç es recolza en un reclinatori.

Capficat, no aparta la vista de les fac-cions de la finada amb una pregunta que no deixa de trucar-li al cervell. Una pregun-ta paorosa, perquè, sigui quina en sigui la resposta, farà tremolar els fonaments del Castell i els de tot el regne de Magens.

Anit veié que una mà aguantava la llan-terna al finestral de la reina i ara maleeix

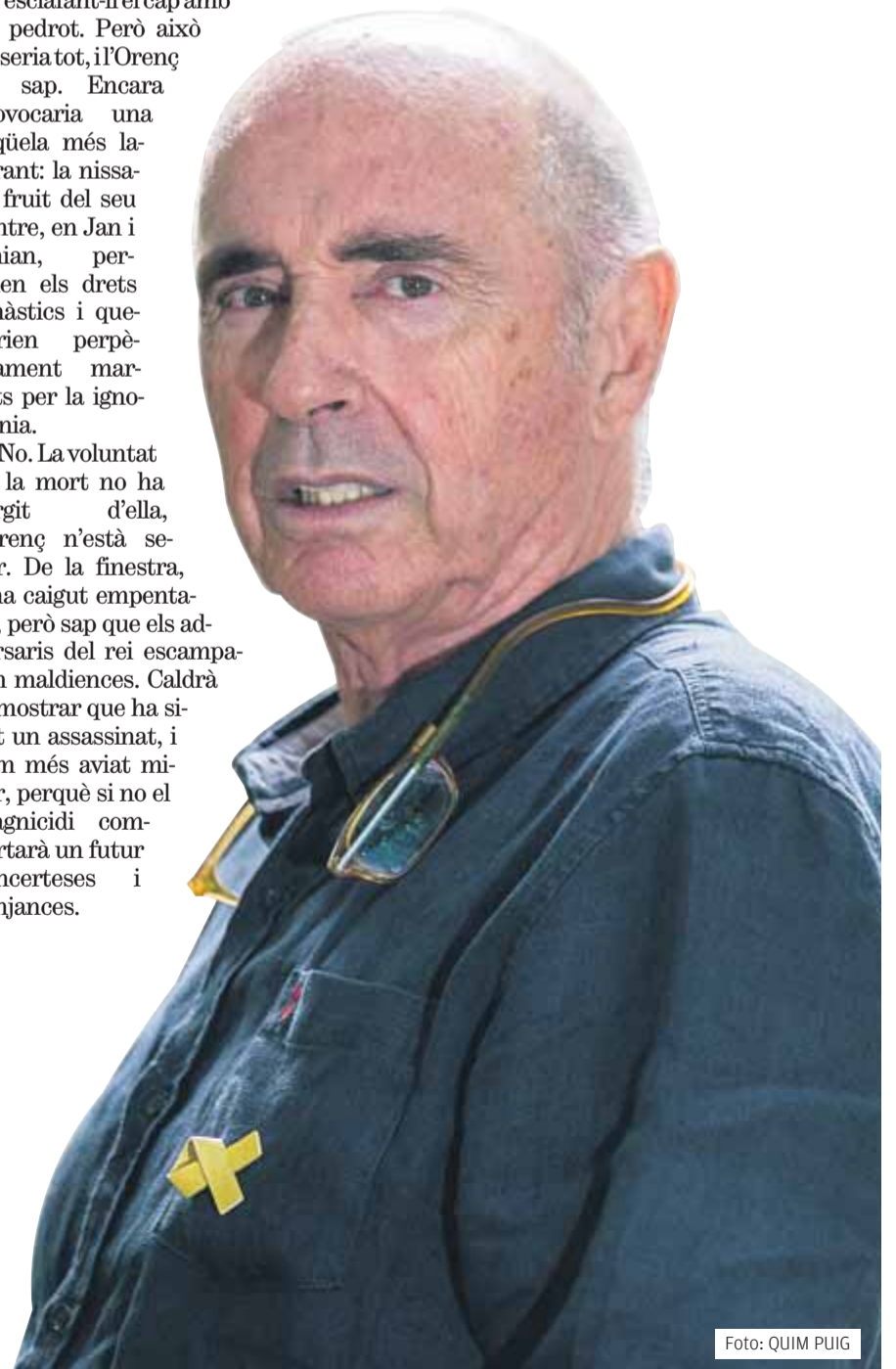

Foto: QUIM PUIG

Nacional

Cues en el primer dia de tests massius a Barcelona

Veïns del barri de Torre Baró van anar a fer-se la prova PCR per l'elevat índex de contagis

Més ocells orfes i malferits atesos

El confinament no ha aturat l'arribada d'animals als centres de recuperació

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

De l'homenatge a

NI RASTRE • Esborrar de la via pública les referències a Joan Carles I ha deixat de ser un atreviment i s'ha encetat una cursa per eliminar-les **RES** • Els escàndols perpetrats per l'emèrit forcen els ajuntaments a retirar-li medalles i distincions

Marc Rovira
TARRAGONA

Alcanó és un poble de poc més de dos-cents habitants a la comarca del Segrià. Els veïns expliquen una rondalla popular que situa un personatge anomenat Maria Ganxa com a font de problemes i origen de malsons per a grans i petits. Diu la història que Maria Ganxa, malhumorada i malcarada, feia por als nens, els espantava quan passaven pel seu carrer i els tirava pedres. Sempre vestia de verd i portava un davantal amb butxaques molt grans per amagar-hi els rocs que llançava contra la gent. L'origen de la llegenda de Maria Ganxa és indefinit en el temps però a Alcanó sí que està clarament fixat el dia que el poble va expressar el seu rebuig a un altre personatge a qui també li agradava vestir uniformes verds i omplir-se les butxaques. Alcanó va ser pioner, l'any 2012, a esborrar dels seus carrers les referències a Joan Carles I. "Vam rebre molts insults de gent de fora però, per part dels veïns del poble, ni una crítica", recorda Rosa Rubio, secretària de l'Ajuntament.

El municipi tenia un carrer dedicat al rei emèrit però, un any i mig abans de la seva abdicació, va decidir retirar la placa on lluia el nom del Borbó i substituir-la per una altra que diu "carrer de les Escoles". El llavors alcalde, Sebastià Ricart, va referir que Joan Carles I era un "símbol franquista imposit". Sebastià Ricart ja no és alcalde però Rosa Rubio

Les frases

“Vam rebre molts insults de gent de fora però, per part dels veïns del poble, ni una crítica”

Rosa Rubio
SECRETÀRIA MUNICIPAL DE L'AJUNTAMENT D'ALCANÓ

“Joan Carles I no és mereixedor de la medalla d'or de la ciutat”

Meritxell Roigé
ALCALDESSA DE TORTOSA

“És un nom que avergonyeix qualsevol demòcrata”

Carles Mulet
PORTAVEU DE COMPROMÍS AL SENAT

Els tràmits

Documents per justificar el canvi de nom

Esborrar de places i carrers el rastre de Joan Carles I ha esdevingut una cursa contra el rellotge. En alguns casos, però, el procés per formalitzar el nou nom no avança a la mateixa velocitat. Masllorenç, al Baix Penedès, fa més de dos anys que va decidir fulminar d'un dels seus carrers el nom de l'emèrit per passar-lo a anomenar carrer de l'1 d'Octubre. Una cerca per internet, però, encara mostra el carrer pel seu antic nom.

Rosa Rubio, secretària municipal d'Alcanó, explica que canviar el nom d'un carrer implica uns tràmits senzills. "Cal enviar cartes al cadastre i a l'INE", explica. Entén que, en tot cas, més que no pas els veïns que hi viuen, qui pot patir algun inconvenient són aquells negocis que acumulen etiquetes, targetes o bosses amb el nom antic del carrer.

L'abril del 2017 Barcelona va formalitzar el bateig de la plaça del Cinc d'Oros, abans dedicada a Joan Carles I. L'Ajuntament ofereix per internet un servei gratuït de documents acreditatius per quan cal un comprovant del canvi d'adreça.

sí que continua sent la secretària de l'Ajuntament. "En realitat, col·loquialment aquell carrer s'ha conegut sempre com la carretera vella", diu. Alcanó va decidir esborrar el rastre de Joan Carles I mesos després que transcendís la seva aventura a Botswana per anar a caçar elefants. La secretària municipal explica que la retirada de la referència borbònica "va tenir força repercussió, i va coincidir amb el dia del seu aniversari, pels volts de Reis".

Alcanó va encetar en solitari una via on ara hi ha cues per agafar tanda. A mesura que s'han aixecat

els secrets que tapaven la vergonyant conducta de Joan Carles I, s'han desencadenat les presses per fer desaparèixer les referències al monarca.

El portaveu de Compromís al Senat, Carles Mulet, ha fet públic un llistat de quinze fulls de l'Institut Nacional de Estadística (INE), en què apareixen, presumptament, tots els carrers i places de l'Estat espanyol que porten el nom de Juan Carlos I, o Joan Carles I. Segons Mulet, amb el llistat es pretén iniciar una campanya per exigir la retirada d'aquestes denominacions "davant un nom que avergo-

nyeix qualsevol demòcrata". En el llistat hi ha unes 700 referències a l'emèrit. Joan Carles I ha batejat carrers, avingudes, places, parcs, ponts o rotondes. Segons l'INE, a Catalunya, només hi perviuen dos carrers: un a Sant Salvador de Guardiola i l'altre a Montornès del Vallès. A la pràctica, en són més. Roda de Berà, l'Hospitalet de Llobregat, el Masnou, Blanes o Gavà encara invoquen la figura del monarca fugit. El record resisteix molt més viu a Alacant, una cinquantena de referències, o a la demarcació de València, amb una vintena de carrers,

avingudes i places. A Castelló no s'arriba a la dotzena i, segons l'INE, a les Illes, camp de regates de Joan Carles I i destí habitual de les seves vacances d'estiu abans que s'hagués de refugiar a l'estranger, només se l'homenatja amb una avinguda a Andratx i amb una autovia a Capdepera.

L'hereu polític del dictador Francisco Franco ha estat poc acostumat que se'l situï en la diana de l'opinió pública. Quan considerava que se l'estava sotjant en excés no tenia inconvenient a manifestar públicament el seu enuig, com va fer el juny

2011 en una recepció. "Us agrada matar-me i posar-me un pi a la panxa", va etzibar als mitjans de comunicació, presumptament disgustat per diverses informacions relacionades amb el seu precari estat de salut. Durant anys, les informacions que podien ser susceptibles de tacar la imatge de qui va ser enaltit com a peça clau de la Transició van ser curosament dissimulades i guardades al congelador. Com per exemple les fotografies on surt parant el sol completament nu a bord del seu iot, unes imatges publicades l'any 1995 per la revista italiana *Novella 2000*

L'APUNT

L'escarni a Daniel i els que ara vindran

Mayte Piulachs

El nostre company a Madrid, David Portabella, ens sacseja per recordar-nos que el jove Daniel Gallardo compleix avui deu mesos en presó preventiva per haver-se manifestat a la Puerta del Sol, el 16 d'octubre passat, en suport dels presos polítics en fer-se pública la sentència del Suprem, que els condemnava a elevades penes. La jutgessa de Madrid hi veu risc de fuga, ja que la fiscalia

demana per a Daniel sis anys de presó per atemptat a l'autoritat i desordres públics. Un càstig desorbitat com el que la fiscalia està sol·licitant a la majoria de joves detinguts, alguns d'ells empresonats dos mesos, per les mobilitzacions i aldarulls a Barcelona contra la sentència. Un preludi perquè acceptin penes més baixes (és el seu futur) i fulminar tota dissidència.

la infàmia

A l'esquerra, l'avinguda dedicada a l'emèrit a l'Hospitalet de Llobregat. Al costat, el bust que es va retirar a l'Ajuntament de Barcelona -amb polèmica inclosa- i, a sota, visita de Joan Carles I a Figueres l'any 2005 ■ JOSEP LOSADA / ALBERT SALAMÉ / ARXIU

però que a l'Estat espanyol van passar desapercibudes. O el documental, gravat per la cadena britànica BBC el 1992, i en què es veu el llavors rei espanyol demanant ajuda per engegar una moto. "Digues al mecànic que vingui!", ordena Joan Carles, i quan el seu ajudant només ha de prémer un botó per posar en marxa la moto, protesta amb veu de desconcert: "Si jo he tocat aquí i no funcionava."

A mesura que s'han anat destapant el cobrament de comissions i les seves activitats fraudulen-

a Joan Carles I. Més feina tindran a Móstoles, on l'emèrit bateja la Universitat Rey Juan Carlos i, també, l'hospital.

Fer cau i net

L'Ajuntament de Tortosa ha anunciat que pensa retirar la medalla d'or de la ciutat al rei emèrit. L'alcalde Meritxell Roigé ha manifestat que la distinció "és un dels màxims reconeixements que atorga el consistori" i defensa que Joan Carles I "no n'és mereixedor". Tortosa, que encara conserva plantat a la llera del riu Ebre el monument franquista de més de 40 metres d'alçària en homenatge a la batalla de l'Ebre, va concedir la medalla a Joan Carles I, per unanimitat del ple, el 10 de juny del 1996, deu dies després d'una seva visita a la ciutat. Aquell mateix any, Tarragona també li va concedir la medalla d'or de la ciutat i el govern municipal ja ha avançat ara la voluntat de revocar-la-hi. A Barcelona, els grups municipals de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana han registrat una petició conjunta per retirar-li al Borbó fugit tots els títols honorífics i reconeixements personals que se li hagin fet. El juliol del 2015 un bust de Joan Carles I ja va ser retirat de la sala de plens de l'Ajuntament. L'alcalde Ada Colau va justificar que hi havia una "sobredimensió simbòlica de la monarquia". ■

La xifra

700

referències a Joan Carles I comptabilitza l'INE en carrers de l'Estat espanyol. El llistat, però, és incomplet

tes, la loança al joancarliste s'ha transformat en rebuig, ja sigui real o impostat per fer un gest de cara a la galeria. Mentre que Pedro Sánchez i el govern espanyol tanca files per protegir la Casa Reial, fins i tot municipis governats pel PSOE, com Rota, a Andalusia, Pinto, a Madrid, Gijón, a Astúries, o la Vila Joiosa, a Alacant, s'han espavilat a esborrar plaques de carrers i han fet via per retirar de l'Ajuntament bustos i quadres dedicats

Si tot torna a mitges, la teva quota també al 50%*

Ara amb My Renting paga només la meitat de la quota fins a 2021.
Gamma SUV Volkswagen des de 174 € al mes*.
Sense entrada. Amb IVA. Tot inclòs.

*Quota de 347,8 € (IVA incl.) per a un T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) 5 vel., a 48 mesos i 10.000 km/any, amb existència d'un descompte del 50% en les quotes mensuals durant 8 mesos a partir de la primera mensualitat completa inclosa. Oferta Volkswagen Renting S.A. (Av. de Bruselas, 34, Alcobendas) vàlida per a tota la gamma excepte: Sharan, Arteon i Touareg. Inclou manteniment, reparacions i assegurança a tot risc amb franquícia. Sense entrada. Gamma Volkswagen (excepte Sharan, Arteon i Touareg): Consum mitjà WLTP (l/100km): de 4,7 a 9,3. Emissió de CO₂ WLTP (NEDC) (g/km): de 122 (101) a 214 (176). Oferta vàlida fins al 30/6/2020. Incompatible amb altres ofertes. Consulta'n les condicions al teu concessionari Volkswagen.

Autopodium
Girona, Figueres,
Sant Feliu de Guíxols,
Mont-Ras, Olot,
Lloret de Mar
www.autopodiumvw.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Al Teatro del Barrio de Lavapiés (Madrid), s'hi va fer al desembre un acte sobre el cas de Daniel Gallardo ■ DAVID PORTABELLA

10 mesos a la presó de Daniel Gallardo

CAS • El jove que es va manifestar el 16 d'octubre a Sol contra la condemna del Suprem als presos polítics acumula 300 dies en presó preventiva a Alcalá-Meco
COP • La justícia li va negar la sortida tot i la pandèmia i afronta sis anys de pena

David Portabella
MADRID

Al llibre *34 dies de tardor i 1 de primavera. Diari de presó*, l'exconsellera de Governació (2016-2017) Meritzell Borràs relata el moment de la notícia de l'empresonament preventiu amb Dolores Bassa el 2 de novembre del 2017. "Ens tornen a emmanillar, ara per davant. Ens fan pujar a una furgoneta i la Dolores pregunta on ens porten. La resposta, seca: «Alcalá-Meco.» I diu: «On és, això?» [...] Després d'una estona que no sé comptar però que se'm fa molt llarga arribem a Alcalá-Meco. Ja és de nit i veig una presó vella. Fa angúnia." Quan el 16 d'octubre el Tribunal Suprem va comunicar la condemna per sedició dels presos polítics, el jove de 22 anys Daniel Gallardo també ignorava on és "això" d'Alcalá-Meco, la presó edificada el 1981 als afores d'Alcalá de Henares, a 38 quilòmetres del centre de Madrid, i per la qual han passat Bassa i l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell. Avui, el jove Daniel Gallardo hi compleix 10 mesos en presó preventiva.

Igual que van fer un miler de madrilenys aquell dia, Gallardo va acudir el 16 d'octubre del 2019 a la

Puerta del Sol a la manifestació en contra de la sentència i ho va fer amb una amiga, Elsa Vilki, que era a Madrid de visita vinguda des d'Andalusia. En l'acte, els assistents van lluir pancartes amb els lemes "Madrid está con el pueblo catalán", "Libertad presos políticos" i "Decidir no es delito", així com una gran bandera tricolor republicana amb un llaç groc. Al final de la marxa a Sol, els antiavalots van carregar durament en punts com ara la Plaza de la Villa i la Calle

El jove canvia l'advocat Mario López per Karim Benamar i espera que al setembre hi hagi el judici

del Rollo. En veure un antiavalots carregant amb violència contra l'amiga a la Calle del Rollo, Gallardo va defensar-la. I aquí es va iniciar el seu calvari.

La primera nit al calabós per atemptat a l'autoritat ha donat pas a més de 300 dies a Alcalá-Meco. La jutgessa del jutjat d'instrucció número 22 de Madrid, Patricia Jiménez-Alfaro, ha obviat l'informe mèdic i ha basat la presó preventiva només en l'atestat policial que

relata ferides fetes a un agent amb un pal de palet de fusta amb claus. L'agent atacat va ser atès dues hores abans de l'enfrontament i a 800 metres de la Calle del Rollo, però la jutgessa no raona mai com arriba un pal amb claus a la mà del jove sense antecedents, i la unitat de prevenció i reacció de la policia espanyola aviat va filtrar a *El Mundo* una foto d'un pal amb claus clavats al casc i feta a la comissaria i no al lloc dels fets.

Si el Nadal ja va ser dur per a Gallardo, la pandèmia ha endurit el rigor de la presó. La jutgessa, però, li ha denegat qualsevol mesura de llibertat vigilada invocant el risc de fuga i que afronta sis anys de presó per atemptat a l'autoritat. Gallardo ha canviat ara d'advocat i el lletrat Mario López ha cedit el testimoni a Karim Benamar, especialista a assistir manifestants. "Jo tinc casos amb menys arrelament del que té Gallardo a Madrid i amb més mitjans per fugir, ja que ell no en té, i han obtingut algun tipus de llibertat vigilada", revela Benamar. El judici s'ha ajornat per la paràlisi judicial per culpa del coronavirus i ara s'espera que sigui al setembre, però al mòdul IV d'Alcalá-Meco Gallardo continua comptant els seus dies de presó sense condemna. ■

Pascal insta a emular Urkullu i no Otegi com vol Puigdemont

■ La líder del PNC es veu com el PNB i desafia el PDeCAT a triar ■ "Governar des de Waterloo és inacceptable", diu

D. Portabella
MADRID

La *basquitis* és una inèrcia que sobrevola la política catalana periòdicament i que convida a participar en un joc de miralls. En un moment en què el PNB practica el peix al cove a la basca, l'exsenadora del PDeCAT i líder del Partit Nacionalista de Catalunya (PNC), Marta Pascal, ha escollit el mirall en què ella i la formació acabada de néixer es volen veure reflectits: el partit que Sabino Arana va fundar el 31 de juliol de 1895, dia de Sant Ignasi, ara fa 125 anys. "El PNB és un referent molt clar. La nostra línia és la de compatibilitzar ideals i política, la del pragmatisme, i qui millor representa això ara és el PNB. El referent de Puigdemont i de JxCat són EH Bildu i Arnaldo Otegi; el nostre, Andoni Ortuzar i Iñigo Urkullu. I el PDeCAT ha d'escollir on se situa", va desafiar Pascal ahir en declaracions al diari base *El Correo*.

L'excoordinadora del PDeCAT és crítica amb l'escenari polític actual a Catalunya i reclama una convocatòria d'eleccions que ara per ara no entra en la immediatesa de Quim Torra. Per Pascal, és "urgent" que hi hagi unes eleccions a Catalunya perquè el govern de coalició de JxCat i ERC està "absolutament aturat i bloquejat, abocat a agendes personals i partidistes, i practicant un sectarisme inacceptable per part del president". "Governar des de Waterloo és inacceptable", etziba al president Torra i a Puigdemont.

Que Urkullu és el gran referent a copiar per part de Pascal no és cap secret. El lehendakari, que defuig qualsevol acostament a la realitat catalana des de la

Marta Pascal és secretària general del PNC ■ ACN

fallida medicació en l'hora greu del procés l'octubre del 2017, va accedir a firmar el pròleg de *Perdre la por*, el llibre on Pascal evoca la moderació que vol imprimir a la política després de trencar amb Puigdemont.

La frase

“El referent de JxCat i Puigdemont és Bildu i Otegi; el nostre, Ortuzar i Urkullu, i el PDeCAT ha d'escollir”

Marta Pascal
SECRETÀRIA GENERAL DEL PNC

Pascal admet que en el PNC hi ha "catalanistes i sobiranistes" i que, si bé tots defensen un referèndum pactat amb l'Estat, "la prioritat és aixecar el país i recuperar l'economia". Pel que fa a la fugida del rei Joan Carles I, que posa en qüestió la monarquia, Pascal defuig el debat sobre la República. "No és la prioritat. Nosaltres ens situem a favor de l'exemplaritat i la transparència, i que el cap de l'Estat sigui una persona honesta", precisa. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rècord de decrets llei al Parlament a causa de la Covid-19

■ L'últim, debatut a l'agost en diputació permanent, va ser el primer rebutjat ■ S'ha accelerat la producció legislativa

Ò. Palau
BARCELONA

El Parlament de Catalunya va convalidar en el cinquè període de sessions de la legislatura, entre el gener i el 31 de juliol, un total de 27 decrets llei del govern, la majoria aprovats per implementar mesures urgents en l'àmbit sanitari i socioeconòmic per tal de fer front a la crisi generada per la Covid-19 i els seus rebrotos. La xifra suposa un rècord absolut en un període de sessions des que el Parlament va començar a validar decrets llei en la vuitena legislatura,

La xifra

23

lleis s'han aprovat aquesta legislatura, 10 de les quals durant l'últim període de sessions, tot i les restriccions

ra, la del segon tripartit. Fins ara, la xifra màxima s'havia donat en la desena legislatura, la segona d'Artur Mas, amb 19 decrets llei validats en un període.

Precisament, el 28è que s'havia de validar va ser el primer a rebutjar-se,

això sí, ja fora del període, en la diputació permanent del 7 d'agost, després que JxCat i ERC es quedessin sols votant-hi a favor i tots els altres grups, incloent-hi la CUP, ho fessin en contra. El decret, doncs, va quedar derogat tot just 17 dies d'aprovar-se. Es tractava del 28/2020, del 21 de juliol, que pretenia modificar la llei 14/2017 de la renda garantida de ciutadania, i que pretenia adoptar mesures urgents per harmonitzar prestacions socials amb l'ingrés mínim vital aprovat per l'Estat.

La pandèmia també ha fet que durant aquest pe-

Els plens semipresencials han estat a l'ordre del dia ■ ACN

riode s'hagin celebrat per primer cop plens amb un nombre reduït de diputats presents, i s'hagi introduït el vot telemàtic. A més, la resta d'òrgans de la cambra s'han reunit sobretot per videoconferència.

Producció legislativa

Això sí, malgrat els entrebancs, el Parlament ha accelerat la producció legislativa en aquest període, ja que s'hi han aprovat deu de les 23 lleis que s'acumulen en la present legislatura. Entre les últimes, des-

taquen sobretot la de presupostos per al 2020 i la d'acompanyament, a més de la de creació de l'Agència de la Natura de Catalunya, les lleis de protecció i ordenació del litoral, la vitivinícola i la que vol prevenir i combatre el malbarament alimentari.

El Parlament té ara en diversos punts de tramitació 54 iniciatives legislatives més: 46 proposicions de llei, nou de les quals fruit d'iniciatives legislatives populars, i vuit projectes de llei. Entre les prime-

res, destaquen les últimes que es van registrar tot just al juliol: una presentada per diversos grups per a la contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge; una dels comuns d'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals, i una de la CUP per establir les condicions dels treballadors del sector públic, un aspecte, el del personal, que també vol regular el govern. De la resta, bona part són proposicions de llei en matèria fiscal. Entre els projectes de llei en dansa, diversos encara tenen a veure amb mesures econòmiques i sanitàries contra la crisi, però també n'hi ha per a la implantació del vot electrònic exterior o la no discriminació.

El sisè període de sessions s'inicia oficialment el 17 d'agost, si bé totes les tramitacions estan en suspens fins al 31 d'agost, així que l'activitat no es reprendrà fins al setembre. En un calendari només indicatiu, el primer ple està previst en vigília de la Diada, el 9 i 10 de setembre. ■

Premi BBVA a la innovació en sostenibilitat mediambiental

David Comellas. Director general d'Aeinnova

“Volem ser un referent mundial treballant amb producció local”

■ L'empresa Aeinnova ha rebut el Premi BBVA a la Innovació en Sostenibilitat Mediambiental per una tecnologia que permet capturar la calor residual de la indústria i convertir-la en energia neta

Creat a finals del 2019, el premi BBVA, atorgat per aquesta entitat i per la Fundació Antigues Caixes Catalanes, té per objectiu promoure la innovació i la sostenibilitat en l'àmbit empresarial en resposta a les necessitats actuals, per millorar el benestar de les persones i l'estat del medi natural. També pretén reconèixer i fomentar els valors del respecte pel medi ambient a la societat.

Han presentat un producte innovador i disruptiu?
Estem desenvolupant un dispositiu que converteix la calor que es genera en

els processos industrials en electricitat. Hem dissenyat uns mòduls que en contacte amb una superfície, gas o fluid calent, acaben generant energia. L'electricitat produïda es pot utilitzar per als processos de la mateixa indústria. A més, un dels aspectes més disruptius del producte és que no necessita cablejat ni bateries, fet que suposa un estalvi significatiu tant en el moment de la fabricació com en el seu manteniment. Això eliminaria la dependència de productes com per exemple el liti i el cobalt. L'electricitat produï-

da es pot utilitzar per als processos de la mateixa indústria.

És un producte en procés de desenvolupament?

Sí, encara trigarà a sortir al mercat, ja que calen certificacions i homologacions. És una tecnologia basada en la termoelèctrica, per tal de reciclar la calor de la indústria, i que vol col·laborar a millorar l'eficiència energètica de la indústria mundial. A més, pot contribuir a abaratir l'avançament cap a la digitalització cap a la revolució 4.0 en el món industrial.

David Comellas, a la dreta, amb el president d'Aeinnova, Raül Aragonés ■ BBVA

La indústria és una de les grans fonts contaminants del planeta.

Sí, això és així. Encara avui en dia, prop del 40% de les emissions de CO₂ a l'atmosfera provenen de les cent indústries més grans. La indústria té un paper clau al nostre país, però hem de trobar la ma-

nera que pugui establir un compromís amb la sostenibilitat. Actualment els sistemes que existeixen per recuperar l'energia que produeix la indústria són encara molt complexos d'implantar i també molt cars. Hem creat una alternativa, basada en tecnologia usada per la NA-

SA, més econòmica i, sobretot, aplicable.

Es podrà instal·lar a qualsevol tipus d'indústria?

Sí, de fet ja se n'estan fent proves pilot en sectors tan diversos com el petroquímic, el paperer, l'alimentari, l'automobilístic i el metal·lúrgic.